

Nízko nad zemí

Nedávno jsem vedla rozhovor s výtvarníkem a všestranným umělcem, který je i členem divadla Sklep, Františkem Skálou. Když jsme se bavili o jeho fotografickém komiksu „Skutečný příběh Cílka a Lídy“, dostali jsme se k dětským hrám a domečkům stavěným v kořenech stromů ze šišek a klaců. Jistě si na tuto hru taky pamatujete. Každé trochu slušné dítě má podobnou zkušenost za sebou, tvrdí František Skála, a je přesvědčen, že prazážitky z lesa, kde se člověk batolí v kořenech, sžívá se se zemí a má k ní blízko, patří k těm nehlubším. Sám má velmi rád pohled „nízko nad zemí“, protože v něm existují jiná měřítka. A různá měřítka jsou v rámci jeho tvorby významná.

I můj osmiměsíční syn má rád pohled „nízko nad zemí“ a já s ním teď nově pozoruji svět z této perspektivy. Věci, které znám tak dobře, že mě nemůžou už ničím novým zaujmout, objevují náhle z jiného úhlu pohledu. Zjišťuji, jaké úžasné poklady se skrývají v odpadkovém koši na papíry a co všechno se s nimi dá vytvořit. Nechápu, jak jsem mohla přehlížet titěrný život v trávě a okvětní lístky sedmikrásek, dívám se, jak obrovské jsou do té doby malé pokojové květiny, jak je možné zatahat za jejich listy jako za větve obrovského stromu. Fascinuje mě vytrvalost, s jakou se můj syn pokouší sebrat obrázky,

které jsou pouhými potisky na dece nebo podložce. Začínám chápat jeho rozhořčení nad tím, že se dvojrozměrné věci nedají uchopit a ohmatat stejně jako trojrozměrné, třebaže jsou tak krásné. S úžasem jsem zůstala stát i nad nevšedními zážitky, které může přinést pouhé obrácení plastového nákladního auta vzhůru kolama. Pokud Tatra stojí jak má, je to svébytný předmět, ale zcela jiný, než když ji otočíte a položíte korbou na zem. Náhle nabízí nezvyklé tvary, záhyby i pohyby a stojí za to ji důkladně prozkoumat! Také nohy od židle působí jako podivné sloupky a je nepochopitelné, proč člověka stále pronásledují, když si chce hrát pouze s jedním stožárem. Než jsem si připomenula pohled „nízko nad zemí“, seděla jsem v klidu ve své sesli a plastové auto pro mě bylo více či méně estetickým a nepříliš vzrušujícím předmětem, ať už stálo na čtyřech, leželo na boku nebo se kliknkalo za jedno kolo ve vzduchu. Žádná květina v sobě neskrývala tajemství velkého stromu a papír neustil jako úžasný orchestr - dokonce ani tak, aby to stálo za pozornost. Netuším, co všechno může jít hlavou mému synovi při pohledu na věci, které jsou běžnou součástí našeho života. Netvrdím, že bych se chtěla vrátit do dětských let, protože by mi asi chyběl svět v jiných souvislostech, ale jsem ráda, že jsem si malý-velký pohled „nízko nad zemí“ připomenula a můžu ho používat při dívání se a přemýšlení o věcech všedních nebo třeba divadelních.

Zuzana Vojtíšková

MŮJ PROBLÉM S EVROPSKÝM DIVADLEM

Guillermo Horta
BETANCOURT

rozhovor

Tak jak se dneska máme? Já se mám skvěle, seminář proběhl výborně, jsem moc rád, že jsem tady!“ Tímto mě přivítal Guillermo Horta Betancourt, zatímco já jsem se zmohla sotva na pozdrav. Tento systém komunikace jsme pak udrželi během celého rozhovoru. Já jsem vykoktala otázku a Guillermo pak dvacet minut hovořil o všem, co ho zrovna napadlo, a svým způsobem mi odpověděl na vše, na co jsem měla v úmyslu se ho zeptat. Upřímně, byla jsem s toho lehce zmatená. A moudřejší

jsem nebyla ani poté, co má bývalá redakční kolegyně prohlásila: „Ty jsi dělala rozhovor s tím kubánským performerem? Tak pozor na něj, je to čaroděj!“ No, možná na tom něco bude.

Guillermo, tenhle rozhovor nemá být o vaší dílně, ale nemůžu si pomoci. Když jsem se blížila, tak jsem slyšela různé zvláštní skřeky. Čím se tedy teď konkrétně zabýváte?

Já se teď hodně věnuji divadlu jako terapeutickému procesu. Snažím se o to, aby lidi prostřednictvím pohybu a tance odhalili svoje skryté problémy. Učím je, aby v sobě odhalili svůj vnitřní hlas, který ztrácíme, protože společnost nás nutí chovat se nepřírozně. Dnešní doba nám všem přináší velký stres, všechno se odehrává v obrovské rychlosti, nemáme čas se zastavit. Pro mě je tato práce příjemná změna, protože se při ní setkávám s mnoha lidmi. Je to něco jiného, než když tancuji sám.

Jak byste se charakterizoval jakožto umělec?

Jsem choreograf, tanečník, režisér, sám si dělám scénografii, kostýmy, hudbu, prostě všechno. Jako umělec jsem ovlivněn hodně směry. Na škole jsme studovali Stanislavského a Brechta. Já jsem potom objevil osobnost Grotowského. Jeho osobnost mě fascinovala, jako umělec si šel svou vlastní cestou a já chtěl také něčeho podobného dosáhnout. Také jsem byl v Indii a Japonsku. Moje umění je kompilace všech možných vlivů. Zůstalo tam samozřejmě i něco z kubánské kultury, toho se asi nezbavím, když jsem Kubánek.

A co vás vlastně přivedlo k divadlu a tanci?

Dalo by se říct, že vlastně tančím odjakživa. Moje rodina pochází z venkova a já jsem se vždycky rád proháněl banánovou plantáží nebo kukuřičným polem. Zbožňoval jsem zvuk, který dělaly listy, když jsem je rozhrnoval. Taky jsem si rád zpíval na mostě, napodoboval jsem zvuky přírody. To byl asi začátek mého šílenství. Doma jsem pořád něco zkoušel, hodně věcí jsem rozbil, například mamčin porcelán. Tenkrát se na mě moc zlobila. Ale mě to neodradilo.

Vzpomenete si na svoje první představení?

První představení jsem udělal asi v sedmi letech. Bylo to u nás na zahradě. Rozdělal jsem oheň, pozval jsem rodinného přítele Enriqua, posadil ho na bednu, vzal hadr a začal tančit a improvizovat. Přidal se ke mně pes, začal štěkat a honit mě. Od té doby každé své vystoupení věnuji Enriquovi. Byl to totiž můj úplně první divák.

Takže jste měl úspěch hned se svými prvními vystoupeními?

No, to se nedá říct. Při svém prvním vystoupení před spolužáky na střední škole jsem úplně zapomněl text. Od té doby radši improvizuji. Pak jsem dělal další představení, jmenovalo se Židle a smrt. Lidi v mém okolí mě ale nechápali, mysleli si, že jsem blázen.

Pak jste ale začal dělat divadlo profesionálně.

Studoval jsem na umělecké škole divadelní režii a vlastně všechno, co se týká divadla, tedy i dramaturgie a scénografii. Také jsem se věnoval klasickému baletu a modernímu tanci.

Před více jak dvaceti lety jsem založil vlastní amatérskou divadelní společnost. V roce 1992 si mě všimli na mezinárodním tanečním festivalu na Kubě a pozvali mě do Rakouska. To byl můj první kontakt s Evropou. O rok později jsem díky výměnnému studijnímu programu odjel na Tenerife. Tam jsem už zůstal.

A jak byste srovnal evropské divadlo a divadlo na Kubě?

Můj problém s evropským divadlem je ten, že je tu všechno o penězích. Nejdřív se tu čeká na peníze, pak se dělá divadlo. Na Kubě jsme třeba neměli elektrinu, neměli jsme jak svítit, ale přesto jsme museli hrát. Neměli jsme na jídlo, ale přesto jsme museli hrát. Divadlo se prostě nesmí přestat hrát jenom proto, že není dostatek peněz. Vy všechno máte nebo si to můžete

opatřit. Jenže když máte dost peněz, zlenivíte a přestanete přicházet s novými nápady. Přitom divadlo se dá dělat například jenom s kusem klacku nebo železa. Já nechci být závislý na penězích, abych mohl dělat divadlo.

Vy se však nevěnujete jen divadlu a tanci. Slyšela jsem, že jste i uznávaný výtvarník.

Vytvořil jsem několik instalací. S plasty, které lidi zahodí. Sbírám je v obchodech, na ulicích, prostě všude, kde lidi vyhazují odpadky. Pak je recyklují a dělám z nich batohy, lampy, šaty. Nyní připravuji kostýmy na focení v přírodě. Je to úžasné, jak v kombinaci se světlem dokážou vytvořit skvělý efekt. Když bych tedy měl charakterizovat, co vlastně dělám, je to něco mezi divadlem, tancem a výtvarným uměním. Dělám prostě všechno, co mě baví.

-peh-

DLEM? VŠECHNO JE TU O PENĚZÍCH!

RECENZE RECENZE RECENZE

Náchodská divadelní scéna Strýček Váňa

A.P. Čechov

diváci

Klasika. Herecký výkon dobrý, opravdu mě to překvapilo. Příjemně.

Chyběla mi tam nějaká nosná myšlenka. Vypíchnout něco z toho bohatého textu.

Podle mě nevěděli, o čem hráli. Prostě se naučili text. Čechov má parádní vlastnost, že se dá hrát o čemkoliv. Když člověk hledá, tak tam má všechno, podle mě to ani nehledali.

Klasické nastudování, což jsem čekala, ale mile mě překvapily herecké výkony. Opravdu solidní.

Mně se to velice líbilo.

Neposunulo to nikam dál, nebylo to v jiné formě, v jiném čase nebo tak, prostě klasický Čechov.

Bylo tam toho moc, moc kostýmů, moc slov, moc dlouhá doba.

Vypíchla bych roli Soni.

Hlavní postava nebyl Váňa, já tam vidím Soňu.

Solidní výkon, v první polovině mi trochu padaly oči, zdálo se mi to zdlouhavé, ale druhá půle mě dostala, zvlášť závěrečný monolog Soni byl na slzu. Pak jsem jim odpustila i tu délku, protože ta zdlouhavost všeho podtrhovala celkovou nudu a prázdnotu jejich života.

Ta avizovaná minutáž byla odstrašující, ale jsem rád, že jsem to viděl. Jsem spokojený.

tvůrci

Miloslav Houšťek

Tak mám dojem, že jste si touhle režii splnil sen...

Máte dobrý dojem. Já cítuji, že tím uzavírám velký životní oblouk, protože jsem v devatenácti letech ve Strýčkovi Váňovi hrál doktora Astrova. A vzpomínám na to rád, protože tenkrát renomovaný kritik Brousil napsal – no, hraje to dobře, ale je cítit, že k tomu ještě nemá dostatek životních zkušeností... Takže, ty už teď opravdu mám!

Zatímco dnes všechna divadla hrají překlad Leoše Suchařípy, vy máte překlad jiný?

To je překlad pana profesora Bořivoje Prusíka. Je v tom pro mě taky trochu nostalgie, protože je to překlad, který jsem tenkrát hrál. Líbí se mi, že jsou v tom rusismy, které to přesně umisťují do té čechovovské Rusi.

Měl jste vytipované, kdo bude hrát jakou roli. A nezatoužil jste si taky alespoň malou roli zahrát?

Hrát bych nechtěl, já už mezi ně nezapadnu. A všechny ty lidi, kteří jsou ve Strýčkovi Váňovi obsazení, znám už léta. Většina chodila do Studia mladých a vím co od nich můžu čekat, co kdo zvládne. Před nedávnem jsem s nimi dělal Hrátky s čertem a Lucernu. Takže myslím, že mi vyšla docela dobrá parta.

jas

STRÝČEK VÁŇA PO HRONOVSKU

Hry A.P.Čechova v sobě mají prý všechno, a tak každý, kdo se jich dotkne – at už je to režisér, herci či diváci – si z nich mohou vytáhnout své. Někdy to může být nuda, někdy působivá dramatická mapa vlastního života (zajímavé je, že jednu scénickou interpretaci mohou vnímat různí diváci oběma výše uvedenými způsoby).

Možná tedy, že mé vnímání Strýčka Váni na jevišti hronovského divadla je ovlivněno nostalgií a sympatiemi k lidem, kteří hru připravili, do které se mísí nostalgie mých vlastních životních zkušeností. Upřímně přiznávám, že na mě hronovský Strýček Váňa v starém překladu Bořivoje Prusíka, s drobnými ochotnickými nešvary některých herců, příliš dlouhými pauzami mezi jednotlivými scénami, v tradičně pojaté režii Miloslava Houšťka velmi zapůsobil.

Už samotná scéna (Ivan Krejčí), s krajkovými drapériemi vykrývajícími horizont do výšky několika metrů, se směšně dojemnou školní mapou Afriky, prosklenou kredencí plnou zbytečností, vytváří zvláštní důvěrnou atmosféru, ve které se mísí příjemné teplo domova s jakousi lehkou zatuchlostí. Podobně ambivalentně působí i hudba, téměř neustále znějící v podkresu – na jedné straně může znít libě, ale její neustálé opakování je chvílemi až k nevydržení. Tato dvojlomnost, zvláštní napětí se dostalo i do velice pečlivě vypracovaných hereckých výkonů.

Více než u jakékoli jiné inscenace Strýčka Váni jsem si tak uvědomila, že tu nejsou žádné výjimečně negativní postavy, ale že se nám taková může zdát každá z nich, podíváme-li se na věc z jistého úhlu. Vždyť každý z těch lidí, kteří před námi defilují v propletených jednostranných, a tedy nefungujících virtuálních erotických vztazích, ve svém vlastním sobectví, či blbosti, ve svém utápění se v sentimentu a nudě, se vlastně trápí a má pocit prohraného života. Tento pocit však v pudu sebezáchovy po většinu doby potlačuje. Stres nastává ve chvíli, kdy se všichni ocitnou v nezvyklé situaci a dostanou prostor, aby si uvědomili „bídu svého života.“ Profesor Serebrjakov (Josef Kindl) je starý pán, který si uvědomuje, že kariéru má už za sebou, ženě nestačí a trpí neustálými bolestmi. Kromě toho vidí, jak ho všichni nesnášejí. Když se pokusí situaci vyřešit po svém, vrhnou se na něj jako vosy... A on je v tom nevinnej! Nic nechápe. Jako sobec zahleděný sám do sebe po celá léta vůbec netušil, kolik lidí se pro něj obětovalo. Stejně zaskočená situací je jeho žena Jelena (Romana Pacáková). Tato „banální blondýnka“, která je po celý život zvyklá ploužit se kolem vzdychajícího manžela (pravda, neustále v nových šatech) se najednou ocitá v situaci, kdy sbírá jedno vyznání lásky za druhým a zároveň jí stejní muži vyčítají, že je líná a nemá smysl života. Co dělat – vrhnout se do dobrodružství nebo utéct? Doktor Astrov (Richard Kašpar) je v očích žen ještě frajer – vždyť v tomto společenství nemá konkurenci, ale je sám sebou tak znechucen, že mu nezbyvá, než se pomalu upíjet k smrti. Váňa (Karel Tošovský) a Soňa (Lucie Peterková) v oddané práci pro Serebrjakova nacházeli po celá léta smysl života, poctivě – a chvílemi možná i radostně – dřeli. Ale tváří v tvář profesorovi najednou vidí, že jejich snaha žádného ocenění nedojde a že byla tedy vlastně zbytečná. A zároveň poznávají, že ani jejich sny v podobě možných životních partnerů nemají naději na realizaci. V tu chvíli se otevírají netušené propasti v duši, a bude trvat dlouho, než se zacelí... Právě tato dvojice herců měla nejtěžší úlohu (hodní lidé se hrají nejhůř), nicméně vyrovnali se s úkolem velmi dobře. Váňa má v sobě kromě spolehlivosti také značnou dávku hořkosti, uštěpačnosti a vztek myši, která hájí svou díru před kocourem, který si na ni klade nároky. Směšně trapná je i jeho láska k Jeleně – když se před ním tato krasavice o hlavu vyšší vztyčí, jako by jej to ještě víc přitlačilo do země. Soňa vůbec není ošklivá sama o sobě, ale tím, že jí to všichni říkají. Jakou sílu by v sobě musela mít dívka, degradovaná celým mužským okolím na tu „hodnou“, aby netrpěla komplexem? Ona to ale po většinu času dokáže překonat a radovat se z nepatrných náznaků zájmu svého idolu. Ale nejde to vydržet věčně. Takže se začne utápět v sentimentu, který jí není vlastní, a tudíž může působit až trapně. Teprve ve chvíli, kdy své marné milostné poblouznění uzavře navždy v srdci, stává se znovu sama sebou.

Svět, který se hercům podařilo na hronovské scéně vytvořit, mnohé diváky vtáhne. Takže někdo při závěrečném monologu Soni uroní i slzu. Ale nevylučuju, že někteří odejdou nezašazení. Ale tak to u divadla (ale i v životě) bývá.

Jana Soprová

RECENZE RECENZE RECENZE

Seminář DRH Noc v čase slunovratu

M. Kotisová na motivy W. Shakespeara

Řeč Majky k hercům:

„Koukej ty prsa chytit pořádně – já jako divák si to chci užít! Odhodte cudnost, pak nebudete trčet, nebojte se toho!“

SHAKESPEAROVSKÉ PREMENY

Sprievodný program 79. ročníka Jiráskovho Hronova otváralo predstavenie Noc v čase slunovratu Divadelného zoskupenia DRH. Členovia tohto zoskupenia o sebe tvrdia, že je pre nich najpodstatnejšie byť otvorení všetkému novému, čo ich od založenia tejto skupiny roku 2004 stretáva. Zoskupenie vzniklo práve vďaka seminárom, ktoré prebiehajú na Jiráskovom Hronove, a ktoré inšpirujú a vzdelávajú prostredie ochotníckeho divadla.

A práve tá otvorenosť všetkému novému a radosť so spoločnej tvorby sú prítomné aj v inscenácii Noc v čase slunovratu, ktorú na motívy Shakespeareovho Sna noci svätéhojanskej režijne pripravila Majka Kotisová. Jemné ženské cítenie témy rôznych podob lásky sa odrazilo v režisérkinej práci s hercami a vo vizuálnej koncepcii inscenácie. Režisérka spolu s hercami kladla dôraz na detailnú hereckú prácu, v ktorej sa viac či menej darilo zaujímavým hereckým strihom. Najväčšou rovinou shakespearovského príbehu sú scény remeselníkov, nacvičujúcich hru o Pyramovi a Thisbe, ktorú na záver, na veľké pobavenie divákov v hľadisku, predvedú. Tu možno čítať istú milú sebaironiu ochotníckych hercov, nacvičujúcich amatérske divadlo. Publikum v Sále Jozefa Čapka bolo právom nadšené a odmenilo hercov úprimným potleskom. Ale aj ostatné roviny textu, ktoré režisérka vhodne pre svoju divadelnú skupinu DRH upravila, držali divákov v napätí – veď príbeh milencov, skúšaných vlastnými citmi i rozmarom bohov sú obľúbenou témou, pre ktorú inscenátori často siahajú po tomto Shakespeareovskom texte. Azda najslabším bolo režijné stvárnenie fantastkej roviny, ktorú reprezentujú postavy elfov (na javisku prítomných ako svetielkujúce body) a bohov. Tu trochu režisérkina koncepcia sklzávala do rozprávkového charakteru, aj vďaka nekonkrétnym hereckým akciám. Snové, tajomné prostredie nebolo dostatočne tajuplné, zmeny sviatosti z neutrálného na farebné nestačili. Scéna, ktorú tvorili tri kruhové závesy však umožňovala funkčné minimalistické herecké akcie, v ktorých sa herci sústredili v prvom rade na hlasové a pohybové charakterizovanie svojich postáv. Dalo by sa povedať, a reakcie divákov sála to potvrdzovali, že inscenátorom sa podarilo vytiahnuť esenciu zo Shakespeareovho príbehu Sna noci svätéhojanskej. Avšak ambícia, ako ju explicitne uvádza bulletin k festivalu, objavovať súvislosti medzi ľudským svetom a „Inosvetom“ ostala skôr v rovine konceptu. Úvodné sprievodné predstavenie bolo však vtipným a energickým otvorením festivalu.

Martina Vannayová

diváci

Sice to mohlo byť trochu rýchlejšie, pauzy byly moc dlouhé na můj vkus, ale byly tam momenty, kdy se mi to moc líbilo.

Líbilo se mi to moc, a úplně nečekaně to bylo.

Skvělé, byla tam taková řada režijních nápadů, bylo to nádherný.

No bylo to skvělé, hlavně ten Puk a všichni.

Mně se to taky líbilo, hereckými výkony, i ta hra se mi líbila, takže jsem naprosto spokojený.

Moc se mi to líbilo, úžasný..

Já jsem spokojený.

Bylo to vynikající. Já jsem po dlouhý době zase viděl Sen noci svatojanské a překvapilo mě, že je to úplně jiný, než jsem to znal a jsem prostě nadšený. Bylo to první představení, co jsem tu viděl, a jsem příjemně naladěný pro zbytek přehlídky.

Především se mi líbili ty pohlední muži.

-andělka-

tvůrci

Majka Kotisová, Vladimír Zajíc

Majka Kotisová (režie a dramaturgie)

Jak dlouho inscenace vznikala?

Asi rok. Protože jsou každý z jiného města, všichni zaměstnaní, sjeli jsme se vždy tak jeden víkend za měsíc. A jenom tam, kde nám mohli nabídnout jeviště a přespaní. Vlastně to byly semináře, nikoliv klasické zkoušky divadelního souboru. Běží seminář a v jistou chvíli řekneme, že jdeme zkoušet.

Kdo z herců při zkoušení nejvíce zlobil?

Téměř každý herec, když získá jistotu, si neuvědomí, že je na jevišti a začne být přirozený. A ta přirozenost znamená, že flákaví. Mluví „přirozeně“, ale to na jevišti nepatří, to je hospodská či kuchyňská mluva. I našim hercům se to občas stává.

Kolikrát repríza to dnes byla?

V divadlech se to hrálo 6x, a venku asi 7x. To byl další problém, který jsme měli. Zkoušeli jsme vevnitř a pak jsme přešli ven. Hrál se v Týně na otočném hledišti pětkrát za sebou, pak ještě někde venku a oni si samozřejmě zvykli na ten krásný obrovský prostor na vzduchu a teď jsme vlezli zpátky mezi ty čtyři stěny. Nikdy to nebyl propadák, protože to představení je postavený, ale stalo se, že tam nebyla duše. Herci byli zděšení, že jsou obklíčeni zdi.

Vladimír Zajíc

V programu jste uveden jako „Intelektová spolupráce“? Co to znamená?

Byl jsem často mimo, a tak jsme si na začátku řekli koncepci a já pak docházel a říkal jsem jenom svoje připomínky: co vidím, co to znamená oproti tomu, co jsme si řekli. Dramaturgie zůstala víc na režisérce a na mě připomínkování dramaturga.

-andělka-

SEMINÁŘE SEMINÁŘE SEMINÁŘE

Žonglování

lektor: Adéla Kratochvilová

MÍČKEM I MOTOROVOU PILOU

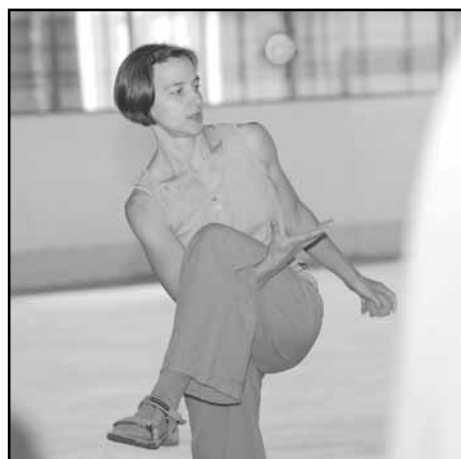
V hokejové hale či chcete-li Wikov aréně je 16 stupňů. Dvacítka lidí (převážně mladých, ročníky 1980-1993), ze všech koutů země od Aše po Brno sedí v kruhu na koberci uprostřed „ledové plochy“ a povídají si. Teprve se oťukávají, seznamují. Spojil je zájem o žonglování. Během týdne by si měli osvojit techniku žonglování s jedním, dvěma, třemi a více míčky, ale třeba taky s šátky, kruhy, kužely či předměty denní potřeby. A ještě je čeká třeba diablo, talíř, flower stick, ale také jednokolka. Žonglování sólové, ve dvojicích i ve skupině.

Když už jsou všichni tak akorát zmrzlí, začne se s praxí. Cvičení s míčky. Nejprve přehazování jednoho míčku lehce z ruky do ruky, pak pod kolenem, pak křížem pod levou nohou do pravé ruky a pod pravou nohou do levé, pak vzadu za tělem, pak v jakési zvláštní elipse, kdy je nutno zapojit svaly celého těla. Cvičení na postřeh, šikovnost, správný rytmus těla, koordinaci. Přidává se ještě druhý míček, někteří pokročilí zkouší i třetí. A pak už vzniká i jednoduchá sestava.

Někomu to docela jde a je vidět, že už to s míčky někdy zkoušel. Jiným jako by míčky obživly v rukou, létají jako pestrobarevní motýli do neuvěřitelných směrů. Jak se tak dívám z dále, z pohledu laika, nejdůležitější se mi zdá, jak lektorka dokáže „zkrotit pohyb“, včas se zarazit, udělat si jakýsi „stop time“. Jako by tím dávala míčku najevo - tady jsem pánem já. A míčky v jejích rukou zkrátanou, zatímco u jiných se rozprchávají jako neposlušné děti. Neboť i předměty, jak známo, mají duši a okamžitě vycítí neumětele...

Paní Adéla Kratochvilová se loni v Hronově proslavila tím, že dokázala bez problémů žonglovat obrovskými kužely s miminkem uvázaným na prsou. Nicméně, jak sama říká, za základ považuje žonglování míčky (sama umí žonglovat pěti najednou). Je přesvědčena, že během týdne pilného tréninku se lze základy žonglování naučit: „Je to samozřejmě individuální, někdo se to naučí okamžitě, někomu to trvá déle,“ podotýká. Jednotný recept není, ale jako u všeho - i na žonglování musí mít člověk nejen talent, ale i dostatečnou trpělivost a vůli k tréninku. Věřme, že dva kluci, kteří se rozhodli, že si žonglováním vydělají zpět na cestu domů do Plzně, to zvládnou. A že je vzápětí budeme potkávat jako pouliční umělce na náměstích v Čechách i v zahraničí. David sem zase přišel s úmyslem naučit se žonglovat noži. Není to tak nemožné, jak by se na první pohled mohlo zdát. Paní Adéla říká: „Pokud člověk ovládne žonglování s kužely, naučí se princip hodu nějakého dlouhého předmětu, tak už klidně může přejít na ty nože, nebo na kužely s ohněm, nebo na motorové pily. Princip hodu zůstává stejný, a pak už je to jen otázka tréninku s konkrétní rekvizitou.“ V průběhu kursu propojuje teorii i praxi, snaží se seminaristy motivovat komplexně. S žonglováním je to prý jako s jízdou na kole, když se to člověk naučí, už to nikdy nezapomene. Ale jestli chcete být mistrem, bez praxe to samozřejmě nejde. To si zajisté všichni seminaristé uvědomují. V Hronově je poznáte - kudy chodí, tudy žonglují. Tak ať jim to lítá kam má!

Jana Soprová

herectví

H

lektor: Aleš Bergman

MEJERCHOLD A TYČ

Předzívají mu prý Mistr Hůlka - všichni jeho seminaristi se totiž chtě nechtě naučí cvičit (a možná i tančit) s tyčemi. „V okamžiku, kdy drží v ruce tyč, mají partnera, se kterým pak vedou pohybový dialog. Má to tu výhodu, že se musí tak soustředit, že zapomenou na sebe a nepředvádějí se,“ vysvětluje lektor.

Když jsme dorazili s fotografem Ivo Mičkalem ke škole na Zbečnicku, první na co jsme narazili, byla skupinka 15 lidí, cvičících na trávníku – jak jinak – s tyčemi. I když jsem se jen koukala, ze samého soustředění mě rozbolely ruce i oči. Takové cvičení s půlmetrovými hůlkami či tyčemi není jen tak. Už jen POCHOPIT princip přehazování v kruhu, rotaci tyčí, přehmatávání dá člověku zabrat. Tím spíš samotná realizace. A co teprve „mučednický kůl“! Proti dobrovolníkovi se postaví na vzdálenost 2-3 metrů šest házečů, kteří mu střídavě (a někdy i společně) házejí hole. On je musí nejen chytat a vracet, ale třeba se mezitím i otočit. Je třeba se naladit na společnou vlnu, společný rytmus. A to je většinou velmi těžké, člověk má co dělat sám se sebou.

To je ovšem jen rozcvička. Praktický seminář bude letos věnován psycho-fyzickým hereckým cvičením a improvizacím se zaměřením na dialogický charakter projevu. A seminaristi se leccos dozvědí o Mejercholdově biomechanice, kde Bergman zúročuje to, co se naučil na kursu Alexeje Levinského. Jednotlivé sestavy biomechanických cvičení se před lety pokoušeli rekonstruovat podle fotografií členové Living Theatre, ale ze statických obrázků to nebylo možné. Ale dva Rusové, kteří dnes biomechaniku učí, Alexej Levinský a Genadij Bogdanov, získali své znalosti u herce Kustova, který spolupracoval se samotným Mejercholdem. Takže se zdá, že Bergman přebírá štafetu přímo.

Pohyb musí mít začátek - prostředek - konec. První část (odkaz – nesprávně překládáno jako odvrtný pohyb), spíše cosi jako nářah, nebo obrazně odkaz k minulosti, k motivaci. Druhá část je samotné provedení a na závěr – důrazná tečka. Samotné provedení, tak jak jsme je viděli, je sestava přesně na sebe navazujících kodifikovaných pohybů, které mají skoro rituální charakter. Nejznámější sestavy se jmenují Hod kamenem, Lukostřelec, Kinžál, Facka.

„Je prostor kolem nás a prostor v nás, a my se musíme oba tyto prostory naučit spojovat, trénovat je,“ říká mi na vysvětlenou lektor ve chvíli, kdy propustil seminaristy na oběd. A na mou prosbu dodává ještě charakteristiku toho, co se budou v semináři „učit.“

„Základem semináře je říci více k principům dialogu, ale ne spěchat k tomu, abychom si hned rozdali text a pracovali na dialogích z konkrétní hry. Spíše směřovat k elementárním dialogům, aby pocítili BYTÍ na jevišti, které vždycky spočívá v dialogu. I když stojím a nic nedělám, musím být v dialogu s něčím, přinejmenším s prostorem kolem sebe. Abych skutečně EXISTOVAL na jevišti, aby ze mě něco vyzařovalo... Součástí práce bude nejen snaha určitě situace fixovat, ale vyzkoušet si také improvizaci.“

Jana Soprová

soutěž

Situace

dnes

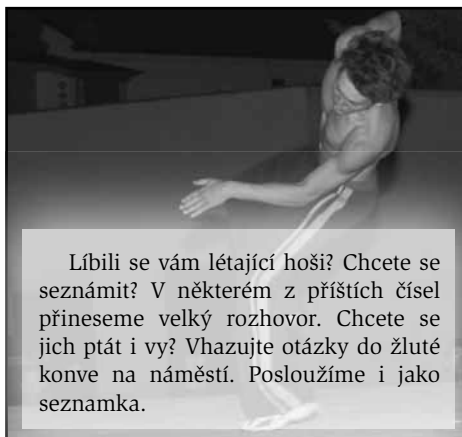
Pojmenujte situaci. Doplňte dialog. Vyslovte myšlenku. Napište mikropříběh. Každý den vám nabídneme něnou situaci. Rozehrajte ji slovy a návrh vhodte do žluté konve na náměstí. Vítězné řešení otiskneme a výherce odměníme.

včera

„Vyslovit myšlenku? Dělaš si prdel?“

Výherce získal hrneček. Gratulujeme.

Líbili se vám létající hoši? Chcete se seznámit? V některém z příštích čísel přineseme velký rozhovor. Chcete se jich ptát i vy? Vhazujte otázky do žluté konve na náměstí. Posloužíme i jako seznamka.

Mozkem a ústy

Problémový club začíná zítra.

Kmenových účastníků přibývá.

Institute, která pečuje o proudění inspirace intelektuálními cestami. Umožňuje setkání a názorový střet s předními českými a slovenskými odborníky na divadelní teorii. Probíhá denně mezi 14. a 16. hodinou v jídelně hotelové školy a je přístupný všem. Letos PC nemá moderátora, protože moderovat docenty a profesory se nikomu nechce. Na základě zhlédnutých představení dojde k uchopení fenoménů a jejich následné analýze.

Nejde o kritiku, ale o dialog.

Není důležité problém vyřešit, ale pojmenovat.

Diskuzní klub začíná dnes.

Kmenoví účastníci dva.

Je bezpředsudečnou platformou k hovorbům o divadle a zhlédnutých představeních. Od baru (a PC) se liší přítomností moderátorů, kteří diskuzi dají řád, mluvčím prostor a rozhovoru potřebnou odbornou oporu. Koná se denně po skončení programu, tedy před jedenáctou hodinou večerní v jedné z učeben základní školy. Letos diskuzi provádí Jitka Šotkovská a Petr Michálek.

Rozborový seminář SČDO

Také v rámci letošního JH se budou konat rozborové semináře Klubu režisérů SČDO pod vedením lektora Rudolfa Felzmannna. Hlavní pozornost bude věnována následujícím představením:

Neděle 2.8. Maryša

Pondělí 3.8. Andromache

Úterý 4.8. volba představení dle přání účastníků

Středa 5.8. Escorial

Čtvrtek 6.8. Kuře čtvrtka

Pátek 7.8. Svou vlastní ženou

Sobota 8.8. Měla babka čtyři jabka

Semináře se budou konat, stejně jako v loňském roce, v hronovské ZUŠ pod kostelem a budou začínat **vždy v 9.00.** Všichni zájemci jsou vítáni!

Chcete se rovnat lektorům Problémového Clubu? Čtete odbornou literaturu! Knižní stánek ARTAMA najdete již brzy před divadlem.

- red-

anketa

Co se u vás změnilo za poslední rok?

Jaroslav Kodeš má radost z nového vnuka, přestože syn se vymkl, hrubě porušil tradici a nepojmenoval svého potomka Jaroslav, ale Martin. Děda celý rok pilně pracoval a natáčet, stále ho to baví, a ještě stihnul na baráčku vyměnit okna – ovšem dřevěná, nikoliv plastová.

Jan Šotkovský bydlí stále ve sklepě, přestože se šťastně oženil. Dítka zatím nemaje, věnuje se pilně souboru Buranteatr, který zde vystoupí.

Pavel Hurych má stále chuťové pohárky v pořádku a přibral tři kila.

Václav Špirit s uzarděním prozradil, že je o rok starší.

Majka Kotisová je stále stejně v pohodě.

Vladimír Zajíc se nepohodl s domácím a shání holobyt v Hradci. Kdo o něčem víte, přihlaste se v redakci. Jinak píše a píše a s úspěchem se angažuje za hranicemi.

Daniela Fischerová napsala novou hru, budete ji ovšem v její bibliografii hledat marně – zvolila totiž pseudonym Jan Frank.

Kateřině Fixové odešel tatínek.

Milan Schejbal mě opět poslal do prdele.

-andělka-

Kateřina Baranowska má nového milence. Všem doporučuje.

předtím

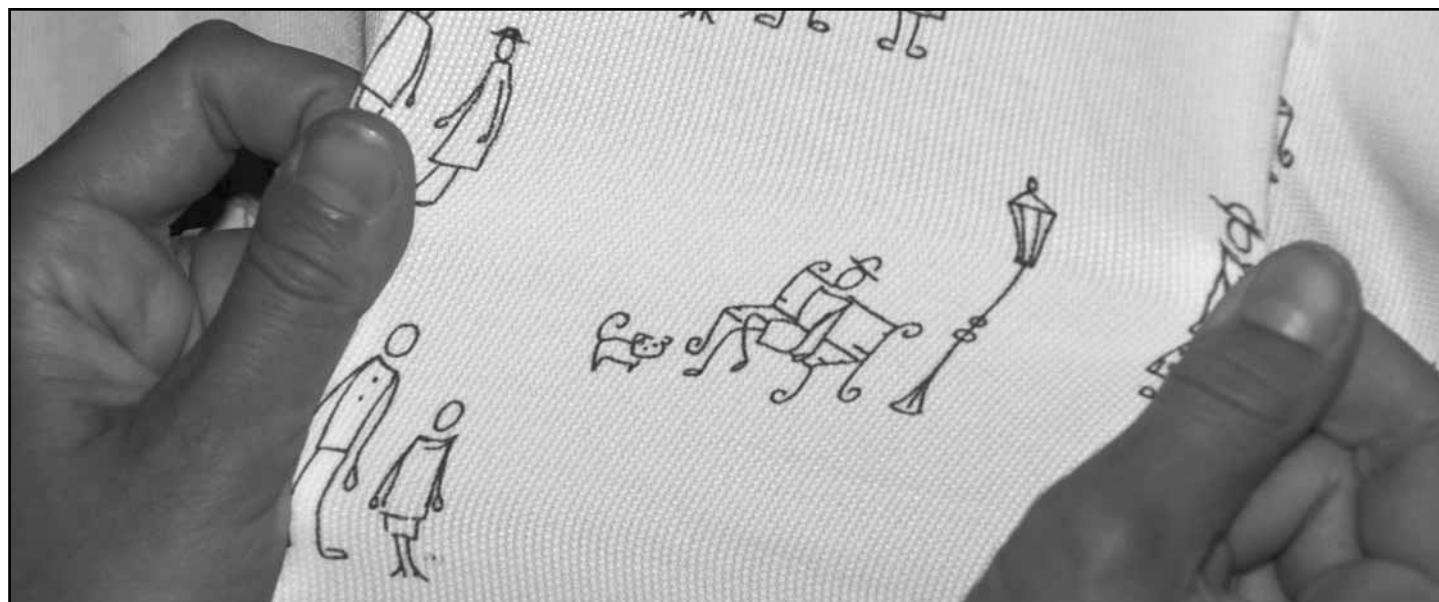
potom

Chcete být online?

Organizátoři festivalu s politováním konstatují, že letos není k dispozici veřejný internet, který je běžně k dostání v městské knihovně, v níž ale nyní probíhají stavební práce. Zájemcům o připojení je k dispozici wi-fi v radniční restauraci. Na jízdní řády, předpověď počasí, aktuální kurzy a důležité informace se můžete vyptat na recepci hotelu. S výměnou statusu a sdílením fotek je bohužel třeba počkat až domů. Nebo se spokojit s FACELISTEM na poslední straně Zpravodaje.

-red-

Divadlo všedního dne

Ze škatulky

Všichni víme, že v Modré hvězdě se od letoška nasýtíme informacemi, ale gulášovou a smažákem ne. Majitel prý přidal svému podniku několik hvězdiček a přesunul se do radnice. Dnes premiéroval.

Vcházím. Cítím se, jako bych nastoupila do nového auta. Vůně umělých hmot, čistota. Je znát, že prostorem prošel designér, ne živý člověk. Snad je to docela hezké, ale můžeme být kdekoli na světě. Třeba v jedné z kaváren uprostřed obchodního centra. Takzvaně moderní scénografie.

Sedám si. Myslím, že na stole zůstanou otisky prstů a na kožené sedačce vysezený důlek.

Obsluhy je dost, všichni mají unisexovou uniformu, decentní hnědé košile, černé kalhoty a kravaty, který se nese s nepřírozenou slušivostí. Ano, záchod je tudy, dveře ještě nejsou označené. Máš tu colu? Kam jsi dal ty dvě červené? Už vím, dvě sto dvojky, budu ti to psát sem.

Servírka přistupuje plaše a trochu omluvně. Můžete mi to říct číslem? Chtěla jsem špenát, a řekla jsem si o tři sta padesát dvojku. Všechno trvá dlouho, ale obsluha spěchá. Dovařené jídlo se oznamuje elektrickým zvonkem, který v menších obchodech označuje něčí příchod. Dámy a pánové, přivítejte tři sta padesát dvojku. Několik očí se zvedne od jídla. To je na talířích pěkně inscenované, roztažené po velké ploše, v mém případě dokonce s větví rozmarýnu. Chutnalo mi hodně.

Na zdech jsou upevněné obrazovky a běží na nich klipy. Sexy pár (míšinka a neoholený) v bytě zařízeném téměř identicky jako restaurace. Zlobí se na sebe, začnou tedy rozbíjet nádobí a demolovat byt. Zálibně se rozhlíží po restauraci. Chaos v klipu je umělý a předstíraný.

Přichází čtveřice technického teamu JH ve žlutých tričkách, jsou příjemně hluční, sympaticky ruší. Ano, tak to jste tady správně, vítá muž bez uniformy starší manželský pár. Také hlučně, ale jinak. Vzápětí klečí ve vstupních dveřích a houbičkou jemně čistí skvrnku na podlaze.

Nyní vchází téměř třicetiletý divadelní soubor, všichni mají nová modrá trička s bílým názvem souboru. Před stěnou, na níž je mnohokrát napsáno slovo „radnice“, se střídají lidé v různých tričkách, která jim určují příslušnost. Vše je jasné označené a definované. Křišťálově průzračné, každý někam patří. I váhavý vousec v tričku s nápisem „rybář roku“. Jenom ty záchody se musejí hledat.

Cestou zpět do redakce potkávám profesora Císaře a ptám se, jaká byla cesta. Odpovídá, že dobrá. A že ho nesmírně mrzí Modrá hvězda.

O kousek dál na trávníku pod stromy sedí na židli dívka. Je zakrytá černou látkou a má mokré vlasy. Kolem ní se pohybuje kadeřnice s nůžkami. Za chvíli dívka vstane a prudce mávne látkou, ustříhané vlasy se rozletí do vzduchu. Po dlouhé době nejkrásnější performance.

Zuzana Malá

program zítra

neděle 2. srpna 2009

zp 16:30 a 19:00 - Jiráskovo divadlo (90min.)

Tanec, tanec...

Otevřeno - Ozvěny celostátních přehlídek tanečního, pohybového divadla a pantomimy

zp 14:15 - Sál Josefa Čapka (65min.)

Geisslers Hofcomoedianten Kuks

Andromache

zp 21:00 - Sál Josefa Čapka (60min.)

Theatre Universitaire Royal de Liege, Belgie

Zpráva pro jednu akademii

zp 14:00 - Sokolovna (50min.)

Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary

Já, Holden

zp 21:00 - Sokolovna (85min.)

Někdo, soubor ZUŠ Jaroměř

Ve dvě na hruškách II.

Soubor Třetí věk Městské knihovny Louny

Včera se mi zdálo

zp 16:00 a 18:30 - ZŠ na náměstí (50min.)

Soubor Na klíček Česká lípa

Vrstvy masek

dp 14:00 - Park A. Jiráska

Vavřínecký den

dp 19:00 - Park A. Jiráska

Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov

Koncert

dp 22:00 - Sál Josefa Čapka

6NaCHodníku - autorský šanson

Koncert

dp 22:00 - Park A. Jiráska

PreDRED Náchod

Krátký proces s Jelízavetou BIM BAM BUM

dp - doprovodný program

zp - základní program

Změna programu vyhrazena!

V případě nepříznivého počasí

se doprovodný program v parku ruší!

Burza vstupenek pro seminaristy

Proti dosud panující rovnováze se letos přihlásilo k pravidelnému navštěvování Problémového klubu mnohem více seminaristů, než dovolují limity míst v hledištích v divácké řadě B, tj. té, v níž chodí diváci na představení nejdříve v 16:30 tak, aby mohli absolvovat mezi 14. a 16. hod. PC. Vstupenky v řadě B chybí pro cca 20 zájemců o navštěvování PC.

Organizátoři JH se snaží těm, na něž se nedostalo, vyjít vstříc. Pokud se uvolní vstupenky díky tomu, že někteří seminaristé do Hronova nepřijedou, budou těm, kteří nebyli ve svém požadavku uspokojeni, vyměněny vstupenky tak, aby mohli PC navštěvovat. Výměna se uskuteční v jídelně při obědě v sobotu 1. srpna, popřípadě v neděli 2. srpna. Hlaste se u paní Marie Poesové, organizační vedoucí Klubu (nejen) mladých divadelníků.

Současné vyzýváme ty seminaristy, kteří se sice k návštěvě PC přihlásili a také mají potřebnou řadu vstupenek (B), ale nejsou přesvědčeni o tom, že budou opravdu PC navštěvovat, aby své vstupenky nabídli k výměně těm, na něž se nedostalo.

Milan Strotzer

Upravit můj profil

... See you tomorrow!

Upravit můj profil

Datum narození: 1. srpna 2009 ve 02:00h
Vychází: 1. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.
Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: GZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:
Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Přátelé

WIKOU MGI

RWE
 The energy to lead

Důležité upozornění

Do všech komorních hracích prostorů je třeba přijít s desetiminutovým předstihem. Pět minut před začátkem představení se zbylá místa prodávají. Permanentka, argumenty ani hezké oči nepomohou.

-red-

FACELIST

15:00 Martina Vannayová přijela do Hronova

Napsat komentář...

17:00 Petra Hanušková si prohlédla Kubánce zblízka

17:01 Kubánek See you tomorrow!

Napsat komentář...

20:00 Zuzana Malá má vztek na Jasanku Kajmanovou.

Toto se líbí Michal Drtina a Petra Hanušková.

Napsat komentář...

21:03 Petra Hanušková má Kubánce plné zuby.

21:06 Martina Vannayová si jde lehnout.

21:07 Michal Drtina Nezabili byste ji?

Toto se líbí Zuzana Malá a Ivo Mičkal.

Napsat komentář...

23:37 Jana Soprová cítí, že je tam nějaká blbost. Ale dalo jí to dost práce.

33:41 Jana Soprová něco umazala a vznikla další blbost.

0:53 Petra Hanušková odebrala Michala Drtinu ze svých přátel.

Toto se líbí Michal Drtina

Napsat komentář...

0:55 Zuzana Malá hýká a nemůže to zastavit.

Toto se líbí Jana Soprová a tři další.

Napsat komentář...

01:10 Vladimír Zajíc vás pozval do skupiny Intelektová spolupráce.

Toto se líbí Milan Schejbal.

Napsat komentář...

01:15 Petra Hanušková již není ve vztahu s Jana Soprová.

Napsat komentář...

01:15 Jana Soprová je nyní nezadaná.

Napsat komentář...

01:25 Milan Strotzer Vás pozval na událost Slavnostní zahájení 79. ročníku Jiráskova Hronova. Odpovězte na pozvání k této události.

program dnes

sobota 1. srpna 2009

zp 13:00 a 16:30 – Sál Josefa Čapka (115min.)
 DS Eduarda Vojana Brněnec
Maryša

zp 13:30 a 18:00 – Sokolovna (50min.)
 Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy
 Karlovy Vary
Já, Holden

dp 15:30 – Náměstí Čs. Armády
Slavnostní zahájení 79. Jiráskova Hronova

zp 16:30 a 20:00 – Jiráskovo divadlo (55min.)
 Městské divadlo Děčín
Malá mořská víla

dp 17:00 - Park A. Jiráska
Koletova hornická hudba

zp 21:30 – Sál Josefa Čapka (65min.)
 Geisslers Hofcomoeantien Kuks
Andromache

zp 21:30 – ZŠ na náměstí (50min.)
 Soubor Na klíček Česká Lípa
Vrstvy masek

dp 22.00 - Park A. Jiráska
 DS při TJ Sokol Lázně Toušeň
Král jelenem

Výstavy v době 79. Jiráskova Hronova

Předsálí Sály Josefa Čapka
650 LET MĚSTA HRONOVA
 Vernisáž: Sobota 1. 8. v 10.00

Výstavní hala Jiráskova divadla
SETKÁNÍ S JOSEFEM TEJKLEM
 Vernisáž: Sobota 1. 8. v 10.30
 Výstava otevřena vždy 1 hodinu před začátkem představení 79. Jiráskova Hronova

Sokolovna Hronov
SVÍTÍCI FRAKTALY - David Kubina
 Výstava otevřena vždy 1 hodinu před začátkem představení 79. Jiráskova Hronova

Galerie U Šafářů
Členská výstava obrazů výtvarné skupiny AMAG a KARLA ŠAFÁŘE
 Vernisáž - sobota 1. 8. v 11.00
 Výstava bude přístupná od 1. do 8. 8. v době od 14 do 19 hodin.

Předsálí Jiráskova divadla
Výstava nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla za rok 2008
 Vernisáž: Sobota 1. 8. v 11.00

Info-středisko Jiráskova Hronova
OHLEDNUTÍ ZA 78. Jiráskovým Hronovem
 Výstava fotografií Ivo Mičkala
 Otevřeno od 9 do 21

dp - doprovodný program
 zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
 V případě nepříznivého počasí se doprovodný program v parku ruší!